Η μετάβαση από την Ε.Λ.Π.Α στην Ο.Μ.Α.Ε. μετονόμασε τους οδηγούς αγώ νων σε αθλητές. Η Ομοσπονδία εντάχθηκε στην γενική γραμματεία αθλητισμού και οι ασχολούμενοι με το αγωνιστικό αυτοκίνητο υποχρεώ θηκαν, προκειμένου να συμμετάσχουν σε αγώ νες, να εγγραφούν σε αθλητικό σωματείο.

Φεβρουάριος 1977. Εκκίνηση 10ου ράλυ Αττικοβοιωτίας, με 71 συμμετοχές. Με το #4 ο Άλκης Κορρές με τον Ανδρέα Αρκέντη σε μια GS. Δίπλα στον οδηγό ο Γιώ ργος Ραπτόπουλος. Θα τερματίσουν 12 γενικής. Άλλες εποχές.

Αυτό συνιστά από μόνο του μια αλλαγή μεγάλου μεγέθους όχι απαραίτητα εύπεπτη σε κάποιο υποσύνολο των οδηγών, ιδιαίτερα των παλαιότερων. Κατ' ουσίαν άλλαξε όλη δομή του σπορ. Αυτό καθόλου δεν απορρίπτει την αναγκαιότητα των αλλαγών που έπρεπε να γίνουν, οι οποίες (αλλαγές), ήταν εκ των ων ουκ άνευ ειδικά μετά τη κατακόρυφη φθορά της Λέσχης.

Έτσι, η είσοδος του ελληνικού μότορσπορ στην γ.γ.α. σηματοδότησε μια ακολουθία από απρόβλεπτες εξελίξεις. Στο πρωτεύων ερώτημα κατά πόσο μπορούν να θεωρηθούν αθλητές με τη στενή έννοια του όρου, δηλαδή με το αθλητικό μέτρο. Έστω ερασιτέχνες οι οποίοι όμως δεν παίζουν κάθε Τετάρτη και Σάββατο με την παρέα τους μπαλίτσα σε 5 Χ 5, ή μονά 3 με 3 στην μπασκέτα της παιδικής χαράς που επειδή δεν συμπληρώνουν τσακώνουν κι έναν πιτσιρικά που κάνει σουτάκια στην άλλη μπασκέτα, αλλά μετέχουν σε θεσμοθετημένες αγωνιστικές.

Δεν υπάρχουν κοινά σημεία ανάμεσα σε έναν 40χρονο π.χ. που παίζει με την ομάδα της γειτονιάς του στην Δ΄ Ε.Σ.Κ.Α. και σε ένα συνομήλικο του οδηγό αγώνων που συμμετέχει στο ράλυ σπριντ Αμαλιάδας. Δεν υπάρχουν κοινά στοιχεία ούτε σε επίπεδο πρωταθλητισμού. Εκτός αν πιστεύει κανείς, ότι ο 60χρονος πρωταθλητής αναβάσεων του ’18 έχει κάτι κοινό με τον 27χρονο αρχηγό της Α.Ε.Κ και πρωταθλητή της Super League της σεζόν ’17 – ‘18.

Ο μέσος όρος ηλικίας των αγωνιζομένων είναι αρκετά πάνω από τον αντίστοιχο όλων των άλλων αθλημάτων, ενώ αντίστροφα το επίπεδο αθλητικότητας χαμηλότερο. Προφανώς στο ανώτατο διεθνές επίπεδο οι οδηγοί – συνοδηγοί δεν μπορεί παρά να είναι και καλοί αθλητές, ειδικά στην εποχή που ζούμε, αλλά στο κοντινό παρελθόν υπήρχαν φωτεινές εξαιρέσεις μη αθλητικότητας που ήταν τεράστια ονόματα. Προχείρως ανασύρω τον διοπτροφόρο, καπνιστή, υπέρβαρο Timo Salonen, παγκόσμιο πρωταθλητή σε μια χρονική περίοδο όπου οι χειριστές, σε όλον τον πλανήτη, που μπορούσαν να τελειώσουν ένα αυτοκίνητο του γκρουπ Β ήταν μετρημένοι στα δάκτυλα ενός χεριού.

Σε εθνικό επίπεδο όμως και ειδικά στην Ελλάδα, λίγοι ήταν εκείνοι οι συμμετέχοντες που είχαν ή ανέπτυξαν ένα αθλητικό προφίλ. Ο Παύλος Μοσχούτης ας πούμε από την γενιά του ’70 ήταν αθλητικός. Έπαιζε το μπασκετάκι του έκανε και τράιαλ. Κι ο Νίκος Μακρυγιάννης, άλλο ένα ταλέντο, εκείνης της εποχής ήταν αθλητικός κι ας τον φώναζαν υπνοβάτη για την απαράμιλλη ηρεμία του. Αντίθετα ο «Ιαβέρης», γνωστός και με το παρανόμι «χοντρός», συνειδητοποιήθηκε στην πορεία, στα 31 του όντας οικογενειάρχης. Τότε που τον πετσόκοψε στην Πελοπόννησο ο Jean Ragnioti στο 26ο Δ.Ρ.Α. το ’79. Διότι ήταν ταλεντάρα και ψυχάρα ο Τάσος αλλά ήταν χοντρός και απροπόνητος, έτσι ανεβαίνοντας στην Καλαμπάκα που ήταν φρέσκος πήρε ειδικές από τους κορυφαίους, αλλά το τελευταίο βράδυ κρέμασε. Έχασε σε ένα χρόνο 30 κιλά, έχυσε τόνους ιδρώτα πάνω από το πράσινο τραπέζι του πίγκ πογκ και το ΄80 με το Lee Cooper Escort εμφανίστηκε άλλος άνθρωπος και έκανε ότι έκανε μέσα στην Πάρνηθα.

Σε αντίθετη τροχιά ήταν ο Γιώργος Μοσχούς. Προικισμένος με αθλητικά γονίδια, στεγνός και όσοι το ήξεραν από την δεκαετία του 60, φοβερό εξτρεμάκι από την δεξιά πάντα, άλλο αν δεν θα υπέκυπτε με τίποτα στην αυστηρή ζωή ενός σοβαρού ποδοσφαιριστή, πράγμα εξάλλου που δεν έκανε ούτε ως οδηγός. Συνοδηγός του Γιάννη Ψύχα στο ΙΖ’ Δ.Ρ.Α., τον Μάιο του ’69, ο οποίος Γιάννης, πάντα γεματούλης, πρωταθλητής Τουρισμού και Ταχύτητας το ’65, πρώτος Έλληνας στο Δ.Ρ.Α. το ΄68 και το ’73, έλεγε αυτοσαρκαζόμενος μετά από ένα λουκούλλειο γεύμα τρώγοντας το επιδόρπιο: «*Κομπόστα, το γλυκό των αθλητών*». Αντίθετα, ο διαχρονικός Τζώνυς, αθλητικός, πρόσεχε και συχνά κυκλοφορούσε με τους σφιγκτήρες να ακούγονται μέσα στις παλάμες του. Έφερε και ένα σοβαρό τραύμα από καταδύσεις.

Πέρα όμως από τα αθλητικά προσόντα που δεν συνάδουν απαραίτητα με τον Έλληνα ερασιτέχνη οδηγό αγώνων, είναι όλη η δομή του μότορσπορ που δεν μπορεί να συνταχθεί με τους κανόνες των υπόλοιπων αθλημάτων. Υπάρχουν διάφορα επίπεδα της λειτουργίας του μότορσπορ που αναπόφευκτα σκοντάφτουν πάνω στον τρόπο λειτουργίας των υπόλοιπων αθλημάτων. Προχείρως αναφέρω τον ολότελα διαφορετικό τρόπο της παρουσίας του αλυτάρχη, του αγωνοδίκη, με αυτόν του διαιτητή, μα ακόμα και σε επίπεδο πειθαρχικού η δομή είναι τόσο διαφορετική. Το γκολ, το καλάθι, ο στίβος, δεν έχει κάτι κοινό με την επίδοση σε ειδική διαδρομή ή σε ανάβαση.

Τα παραπάνω έχουν να κάνουν και με την ανέκαθεν στενή δεξαμενή των Ελληνικών αγώνων. Το Φθινόπωρο του 1960 μετά το πέρας του ΣΤ΄ Φθινοπωρινού ράλυ, ο νικητής του αγώνα και πρωταθλητής Τζώνυ Πεσμαζόγλου, 46 τότε χρονών, σε ερώτηση δημοσιογράφου σχετικά με τον ρόλο της Ε.Λ.Π.Α. απαντά αφοπλιστικά: *«Μα χρυσέ μου, τι να σου πω για την Ε.Λ.Π.Α; Αφού είμαι μέλος της Εθ.Ε.Α.»*

Οι διττοί ρόλοι τότε στο σπορ ήταν σχεδόν απαραίτητοι καθώς η δεξαμενή ήταν μικρή. Θα άλλαζε αυτό κάπως μέσα στη δεκαετία του ’70, αλλά η είσοδος εμπορικών συμφερόντων χωρίς σαφώς θεσμοθετημένα πλαίσια και σε συνδυασμό με ασαφείς προκηρύξεις πρωταθλημάτων θα έφερναν νέες σοβαρές αναταράξεις. Μολοντούτο η Λέσχη θα αντέξει χάρις στην στιβαρή διοίκηση του Αλ. Δαρδούφα.

Όταν τα προβλήματα δεν μπορούσαν πια να κρυφτούν η Ομοσπονδία έμοιαζε μοναδική λύση για να ξεφύγει το ελληνικό μότορσπορ από την καταστροφική βουτιά της Ε.Λ.Π.Α. Πλην όμως το πρώτο διάδοχο σχήμα δεν ήταν παρά ένα ελπικό υβρίδιο. Η επόμενη διοίκηση της Ο.Μ.Α.Ε. κήρυξε τον αντιελπικό ανένδοτο, πολύ το προσπάθησε αλλά αφενός έπεσε στη ζοφερή μνημονιακή περίοδο, αφετέρου γέννησε αντιθέσεις που με την ανατολή των μέσων κοινωνικής διαδικτύωσης αντιμετώπισε σφοδρές αντιδράσεις. Ο πόλεμος ξέσπασε ρίχνοντας πολύ χαμηλά το επίπεδο και έτσι η οποία δεξαμενή πέρα από την στενότητά της αποκάλυπτε και το ρηχότητά της.

Με αυτά τα δεδομένα χρειάζεται πάρα πολύς χρόνος πλέον, ίσως σε επίπεδο γενιάς, ή μια σειρά από μικρά θαύματα ώστε να αποκατασταθούν στοιχειώδεις ισορροπίες και επικοινωνίες. Για να το τελειώσουμε με τρόπο αθλητικό το θέμα, αν κάποιος με γνώση του παρελθόντος, κοιτάξει μέσα στο γήπεδο, αν μετά στρέψει το βλέμμα στο πάγκο θα νοσταλγήσει τα χρόνια του Αλέξανδρου Δαρδούφα. Αυτό και αν είναι πισωγύρισμα.